

de acht poorten

De acht poorten

deel 1

Ronald van Assen

De acht poorten

Deel 1

Ronald van Assen

Eerste druk januari 2020

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Coverfoto: Ronald van Assen

Illustraties: Ronald van Assen

ISBN 978-94-92115-21-7

NUR 336/285

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Ron & Geertje trilogie

De acht poorten - deel 1 (2020)

Een boodschap uit het verleden - deel 2 (2020)

Het gevaar van het water - deel 3 (2021)

*De zoektocht naar de waarheid is
waardevoller dan het bezit ervan.*
Gotthold Ephraim Lessing

1
Ik ben Ron

*Ik woon in een van de saaiste straten van Delft:
het Frisoplein*

‘Ronnie, ga je die boodschappen doen of hoe zit dat?’

...

‘Ronnie, ga je die boodschappen nou nog doen? Anders doe ik het zelf wel weer.’

‘Ja, zo. Even dit level afspelen.’

‘Dat zei je een uur geleden ook al. Kun je niet stoppen en doen wat ik je vraag?’

‘Nee, want ik kan dit spel niet tussendoor opslaan.’

‘Ik wou dat je eens wat anders deed dan constant achter die computer zitten. Ik was vroeger altijd buiten te vinden als het mooi weer was.’

‘Nou, boeie.’

‘En houd eens op met dat boeie. Dat zeg je maar tegen je leraar op school. Die wordt ervoor betaald. Ronnie, werk nou mee en kom achter dat ding vandaan.’

‘Oké, maar houd eens op met dat Ronnie. Ik ben geen kind meer. Ik ben al zestien.’

‘Ik houd pas op met Ronnie zeggen als jij luistert.’

‘Oké, wat moet ik halen?’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je het vergeten bent?’

‘Zeg het gewoon!’

‘Ik schrijf het voor je op een briefje.’

‘Moet ik het in De Veste halen of hier op de Nassaulaan?’

‘Dat moet je zelf weten. Het is mooi weer voor een wandeling. Als ik jou was, zou ik naar De Veste gaan.’

‘Dan wordt het de Nassaulaan ...’

Zo, ik ben Ron. Voluit heet ik Ronaldus Augustinus Beijersbergen van Henegouwen. Een hele mond vol, alleen je hebt er geen bal aan. Mijn ouders noemen me altijd Ronnie, ondanks dat ik al zestien ben. Die behandelen me als een kind.

Ik woon in een van de saaiste straten van Delft: het Frisoplein. Er is hier werkelijk niets te doen. Er komt zelfs bijna geen verkeer langs.

Mijn moeder heb je al ontmoet. Die vindt het Frisoplein fantastisch. Die is niet echt van deze tijd. Ze is meestal wel oké hoor ... alleen ze snapt niet wat ik zo leuk vind aan computerspelletjes.

Ze is altijd bezig met haar plantjes. Daarom vindt ze het zo fijn om aan het Frisoplein te wonen. Het enige wat we hier in overvloed hebben, is groen.

Mijn moeder werkt een paar dagen per week in de Botanische Tuin. Ze probeert mij soms over te halen te komen helpen. Moet je je voorstellen. Ik in de Botanische Tuin, in de zomer, in die snikhete kassen.

Mijn vader is helemaal gestoord. Die leidt als gids toeristen rond in de binnenstad om ze te vertellen hoe prachtig Delft is. Nou, boeie.

Het enige wat ik leuk vind aan de binnenstad zijn de terrasjes. Dat is de enige plek waar je me wel eens kunt vinden, naast mijn vaste plek achter de computer dan.

Als mijn vader eenmaal begint met zijn lofzang over Delft berg je maar ... Dan ben je de komende uren niet van hem af. Hij ratelt door als een kip zonder kop.

Wat kan mij het schelen dat Willem van Oranje op 10 juli 1584 is vermoord. Of dat het beeld van het Melkmeisje bij de Nieuwe Kerk gebaseerd is op een schilderij van Vermeer. Of dat Fabritius op 12 oktober 1654 in zijn huis aan de Doelenstraat samen met het kruitmagazijn de lucht in is gevlogen. Misschien dat die toeristen dit soort onzin leuk vinden. Volgens mij worden ze verplicht om naar die zwetsverhalen te luisteren. Een normaal mens gaat niet voor zijn lol tussen die oude gebouwen rondlopen om zich aan gevels te vergapen.

Ik heb die verhalen van mijn vader al zo vaak gehoord. Ik ken ze inmiddels uit mijn hoofd.

‘Als je naar de Nassaulaan gaat, wil je dan bloemen meenemen?’

‘Ja, hallo. Dat is helemaal de andere kant op.’

‘Dat is minder dan twee minuten lopen. Dat kan je best even voor me doen.’

‘Goed dan. Als ik terugkom, wil ik wel meteen verder met mijn level. Ik heb bijna een nieuw wapen vrijgespeeld.’

‘Jammer, ik had gehoopt dat je gezellig achter in de tuin komt zitten. Het is zulk mooi weer.’

‘Mam, moet dat?’

‘Het hoeft niet. Je zit steeds achter dat ding van die schietspelletjes te doen.’

‘Boei!’

‘Ronnie!’

‘Dat vind ik nou eenmaal leuk en ik weet niets anders te doen.’

‘Goed dan. Als je wel straks wat komt drinken beneden.’

‘Dat zien we wel. Ik ga eerst je boodschappen halen.’

‘Het zijn ook jouw boodschappen, tenminste ... als je vanavond iets te eten wilt hebben.’

‘Dan haal ik toch zelf iets bij de snackbar.’

Daar loop ik dan in de hitte met mijn boodschappentas, terwijl ik op dit moment weer een level van *Battlefield* had kunnen uitspelen. Dat is veel belangrijker! Dat snapt mijn moeder niet.

Moet ik eerst naar de *Coop* en dan helemaal de andere kant op om bloemen te halen. Gelukkig is mijn vader er niet bij, anders krijg ik weer dat verhaal over Nico Haak. Hij vertelt aan iedereen die het wil weten dat Nico vroeger aan de Nassaulaan woonde. Dat weet ik ondertussen wel. Als je pech hebt, gaat hij ook nog *Foxy Foxtrot* zingen in de supermarkt. Om je dood te schamen.

‘Heb je iets bijzonders gedaan vandaag?’

...

‘Ik vroeg of je iets bijzonders hebt gedaan vandaag, Ronnie. En schat, is er nog wat sla?’

‘Gewoon, gecomputerd en ik moest vanmiddag boodschappen doen van mam. En ik heet Ron, pap!’

‘Ach, Ronnie klinkt zo leuk.’

We eten weer van die gore sla. Het ergste is dat ik het zelf gehaald heb. Gelukkig hebben we er lekkere worstjes bij. Die lust ik tenminste. Maar ik moet er wel sla en aardappels bij nemen van mijn ouders. We krijgen zo waarschijnlijk de verhalen van pap, welke toeristen hij vandaag rondgeleid heeft en wat voor vreemde snuiters erbij zaten. Boeie!

‘Waar heb je boodschappen gedaan?’

...

‘Hallo, waar zit jij met je gedachten?’

‘Huh?’

‘Ik vroeg waar je boodschappen hebt gedaan.’

‘Oh, gewoon. Bij de *Coop*.’

‘Weet jij wie er vroeger aan de Nassaulaan gewoon heeft?’

‘Ja, pap. Nico Haak. Dat weet ik ondertussen wel.’

‘En weet je wat zijn grootste hit was?’

‘Ja, *Foxy Foxtrot*. Dat heb je al een paar honderd keer verteld.’

‘Weet je dan ook wie Nico in het begin heeft geholpen met liedjes schrijven?’

‘Weet ik veel? Boeit me niet.’

‘Polle Eduard.’

‘Wie?’

‘Polle Eduard. Die woonde in de woning onder Nico.’

‘Wie is dat nou weer?’

‘Nou ja zeg. Als echte Delftenaar moet je weten wie Polle Eduard is. Je kent de Tee Set toch wel?’

‘Schat, dat is meer van onze tijd. Laat die jongen eten. Hoe was jouw dag trouwens?’

Ja hoor. Daar gaan we ...

‘Vanmorgen een bus met Fransen gehad en vanmiddag drie bussen met Japanners.’

‘Zo ... dat heb je toch niet in je eentje gedaan?’

‘Nee. Maak je geen zorgen, schat. Eddie en Kees hebben meegeholpen. Kees is er zelfs een paar kwijtgeraakt.’

‘Hoe kan dat nou? Die zie je niet zomaar over het hoofd.’

‘Nee, je zou denken van niet met zijn ruim twee meter. Er waren er een paar blijven hangen bij de Visbanken en Kees was al doorgelopen naar de Choorstraat.’

‘Heeft hij ze teruggevonden?’

Ja, anders liepen ze nou nog door Delft te dwalen.’

‘Hij stond zeker voor de verandering weer eens moppen te vertellen aan voorbijgangers.’

‘Mam, ik hoef niet meer ...’

‘Dat kleine beetje kun je best opeten.’

‘Je weet toch dat ik geen sla lust.’

‘Ronnie, de kindjes in de derde wereld ...’

‘... ja, die zouden er een moord voor doen. Ik weet het. Dan stuur je het lekker daar naartoe.’

‘Geef maar hier. Dan eet ik het wel op. Zonde om weg te gooien.’

‘Je lijkt oma wel. Die zegt dat ook altijd.’

‘Dat komt omdat ze de oorlog heeft meegemaakt.’

‘Over oorlog gesproken, mam. Ik heb bijna weer een level uitgespeeld. Mag ik van tafel?’

‘Het is dat je het zo netjes vraagt. Maak het niet te laat.’

‘Hoezo? Ik heb vakantie. Ik kan morgen uitslapen.’

‘Als je dat dan ook doet.’

Zo, ik ben eindelijk van tafel. Hoef ik die verhalen niet meer aan te horen. Vanavond kan ik zeker twee levels van *Battlefield* uitspelen en morgen heb ik de hele dag de tijd. Tenzij mijn moeder weer iets voor me verzint ...